

bevares. At lade Staten overtage en industriel Ejendom ved en Tvangsrealisation lader sig næppe anbefale. Drive Virksomheden vil Staten jo i Reglen ikke kunne, og Muligheden for en senere lønnende Afhændelse af den er formentlig ikke særlig stor. Det sikre er derimod, at Staten, foruden selv at miste Renter og Kapital, maa betale Renter og Afdrag af de forud for Statslaanet prioriterede Laan. Hvis Laanene skal komme til at øve nogen Virkning for Industri og Haandværk, vil det som Regel være forbundet med en ret stor Risiko for Staten, idet den Sikkerhed, der kan faas, og som man af principielle Grunde bør kræve, ikke kan blive af stor Betydning. Betydelig bedre end Pant, men ogsaa langt vanskeligere at opnaa, er en god Selvskyldnerkaution. Kun i tre Laan af de 51, der er ydet i Henhold til Loven af 31. Marts 1926, har man faaet Kaution.

I mange Tilfælde vil man end ikke kunne faa Pant som Sikkerhed. Der bør da — idet Tanken med Laanene jo er at yde nødstedte Industrier og Haandværk en virkelig Hjælp — være Mulighed for andre Former for Sikkerhed, f. Eks. Sikkerhed i Varelagre ordnet saaledes, at Debitor, naar han sælger af Lageret, afbetaler Salgssummen paa Laanet. At tage Underpant i specificeret Varelager maa fraraades, derimod kan Underpant i Indbo maaske antages. Endelig er der jo ofte Mulighed for en Kombination af flere Former for Sikkerhed.

Paa Grundlag af det ovenfor anførte har man udarbejdet nedenstaaende Udkast til Lovforslag. Man har ment det mest hensigtsmæssigt at udarbejde et Forslag for Industrien og et for Haandværket, idet der — som det ogsaa vil fremgaa af det ovenfor anførte — gør sig saadanne Forskelligheder gældende imellem de tvende Erhvervsformer, at det bliver vanskeligt at samle Reglerne om Laan i eet Forslag.

København, den 22. September 1927.

H. Ehlers.

Gunnar Gregersen.

A. Helper,
Formand.

Karl Meyer.

Ove Munck.

Johs. Pitzner.

F. O. Crone,
Sekretær.